

Nežiadaná návšteva

My máme vírusy radi, a oni nás tiež. No nie doslovne, ale predsa...Sú tu s nami odjakživa. Sú ako ľudstvo samo. Tiež majú veľa rodín a každá je iná. Niektoré sú životunebezpečné. Niektoré sú celkom v pohode. Asi ako rodinný príslušník, ktorého veľmi nemilujeme, ale povinnú návštevu dokážeme raz za čas prežiť. Taká je rodina Chrípkových. Prídu k nám na návštevu skoro každý rok, prinesú teploty, plné nosy a my s nimi chvíľku pobudneme doma. Ale ako správna návšteva vedia, kedy odísť. Týždeň je predsa až až. Po rokoch sme si našli aj spôsoby ako sa ich zbaviť čím skôr alebo sa ich vyklopkávaníu úplne vyhnúť.

Tento rok je všetko inak. Ešte koncom minulého roka nám písali známi z druhého konca sveta, nech si dáme pozor na synovca pána Chrípku. Covidák je mladý, drzý, príde bez pozvania, hneď je ho plný dom, zostáva dlho a spôsobí v rodine kopec problémov. Najprv sme sa celkom smiali, veď my mu ukážeme! Napriek našej snahe sa mu podarilo preletieť aerolínkami cez oceán a bolo po srande. Zatvorili sme sa doma, neotvárali nikomu, ani starým rodičom. Drzáň drzý čakal trpezlivo a bol všade. Pchal sa do nosa, do úst i očí. Ani najnovší módný doplnok-rúško ho nedokázal odstrašiť. Začali sme sa vážne báť. Už sme boli doma pridlho. Ponorková choroba bola v niektorých domácnostiach hádam horšia ako samotný Covidák. Nevideli sme kamarátov, rodičom dochádzala trpezlivosť, úsmev i peniaze.... Všetci sme sa vrátili k veciam, na ktoré sme už zabudli. Prechádzky po lese za mestom boli po týždňoch doma lepšie ako predĺžený víkend v Paríži. Z povaly sme priniesli aj krabice spoločenských hier, mamy začali vypekať a vyvárať, otcovia opravili všetky veci, ktoré čakali na opravu nekonečne dlho. Prvýkrát v živote sa mama tešila, keď som mala na teste mínus. Aj tak bolo ťažké zostať pozitívne naladený, negatívne vyšetrený.

Cez leto sme si všetci vydýchli... hurááá, Covidákovi dochádza para...už nestíha klopať kade-tade. Och, ako sme sa len mýlili! Kdeže došla, on len naberal druhý dych. A teraz je opäť tu a nikto nevie dokedy. Lekári už nevládzu, sestričky sú na konci so silami. Všetkým sa nám zdá, že to hádam nikdy neskončí. Je neuveriteľné, že niečo také malé, čo ani nevidíme očami, určuje život celej planéty. Samozrejme ako sa hovorí, všetko zlé je na niečo dobré. Napríklad taká príroda si neuveriteľne oddýchla od svojho najväčšieho nepriateľa – ľudí. Je to vidieť v kvalite ovzdušia, keďže sa menej cestuje autami a lietadlami, v kvalite vody v moriach, kde sa na niektorých miestach objavili živočíchy, ktoré tam už dlho neboli...

Nikdy som neverila, že to poviem ale... Chcem späť školu! Chcem späť náš život! Chcem späť pána Chrípku! Preč s Covidákom!

Hana Hagarová, ZŠ, Martinská ul., Žilina

